మల్లాది వెంకటకృష్ణమూర్తి

"మీరు సాయంత్రం తీరికగానే వుంటారుగా?" అడిగాడు ప్రభాకర్ సుభాషిణి ప్రక్కన నడుస్తూ.

"ఎందుకు?" అడిగింది సుభాషిణి.

"మాట్లాడాలి."

"తీరికగానే వుంటాను."

"ఇంట్లోనే వుంటారు గదా?"

"మీరు వుండమంటే వుంటాను."

"థాంక్స్. సాయంత్రం ఆఫీసు అయిపోగానే మీ ఇంటికి

వస్తాను.''

''ముఖ్యమయిన సంగతులా?'' అడిగింది సుభాషిణి నవ్వుతూ.

నవ్వుతున్న సుభాషిణి వంక కొన్ని క్షణాలు రెప్ప వాల్చకుండా చూశాడు ప్రభాకర్.

''అవును. ఓ ముఖ్యమైన సంగతి!'' అన్నాడు.

''ఏమిటంత ముఖ్యమైన సంగతి?'' అడిగింది సుభాషిణి.

చిన్నగా నవ్వాడు ప్రభాకర్.

ఏళ్లు నిండిన తనని ఎందుకు ప్రేమిస్తాడు? ఎదురింటి అమ్మాయిలాంటి వాళ్ళని ప్రేమిస్తాడు. పందొమ్మిది ఏళ్ళ ఎదురింటి అమ్మాయికి.

మరింకేం మాట్లాడతాడు? బహుశ తమ పనిమనిషి సరిగ్గా వూడవటం లేదనో, తను నీళ్ళు పట్టుకునే సమయానికి అడ్డు వస్తున్నారనో-అలాంటివే ఏవో మాట్లాడతాడు.

బస్ స్టాప్‌లో బస్ సిద్ధంగా వుంది బస్‌లోకి ఎక్కగానే ప్రభాకర్ సంగతి మరిచిపోయింది సుభాషిణి.

జీవిత గమ్యాన్ని యిరువురూ సమంగా పంచుకొని నిర్వహించాలను కుంటారు ఆదర్శదంపతులు.
కాని దైవమే ఆ నిర్ణయం చేస్తే?!

''ఓపిక పట్టండి. సాయంత్రం తెలుస్తుంది గా?''

ఇద్దరూ సందు చివర విడిపోయారు.

సుభాషిణి నడుస్తూ ఆలోచిస్తోంది సాయంత్రం ఏం మాట్లాడతాడు ప్రభాకర్? అంత ముఖ్యమైన విషయం తనతో మాట్లాడేందుకు ఏం వుంది? ...తనతో [illegible] పరిచయం కూడా ఎక్కువ లేదు. పక్క పక్కనే వుంటున్నందువల్ల ఎప్పుడయినా కనపడితే పలకరింపుగా నవ్వుతాడు. అంతే! ప్రేమిస్తున్నానంటాడా? చిన్నగా నవ్వుకుంది. ముప్పై

ఆఫీసులో పని చేస్తున్నా దృష్టి పని మీద లేదు ప్రభాకర్‌కి. ఓచర్స్ మీద జర్నల్ ఎంట్రీస్ అన్నీ తప్పు రాస్తున్నాడు. ఎకౌంటెంట్ విసుక్కున్నాడు.

''ఒంట్లో బాగా లేదా మీకు? ఎప్పుడూ తప్పులు చెయ్యని మీరు పెద్ద తప్పులే చేస్తున్నాడు.'' అడిగాడు ప్రభాకర్‌ని.

''తలనొప్పిగా వుంది కొద్దిగా!'' [illegible] చెప్పాడు.

''అయితే కేంటీన్‌కి వెళ్ళి రండి ఏదయినా మాత్ర వేసుకోండి.''

టీ తాగుతూ ఆలోచిస్తున్నాడు

ప్రభాకర్. సాయంత్రం తను అడిగేదానికి ఒప్పుకుంటుందా సుభాషిణి? కోపం వస్తుందా? సుభాషిణి కళ్ళలో మెదిలింది.

చాలా సేపు కేంటీన్‌లోనే కూర్చుండి పోయాడు రోజూలాగా పబ్లిక్ లైబ్రరీ దగ్గర ఆగకుండా, ఆఫీసు నుంచి సాయంత్రం తిన్నగా గదికి వెళ్ళిపోయాడు ప్రభాకర్.

తాళం తీస్తూంటే వినిపించింది వెనక నుంచి.

''ఇప్పుడే వచ్చారా ఆఫీస్‌నుంచి?''

వెనక్కి తిరిగి చూశాడు ప్రభాకర్.

సుభాషిణి! వాళ్ళింటి గుమ్మం ముందు నిలబడి వుంది.

''అవును,'' అన్నాడు నవ్వి.

''ఉదయం నాతో ఏదో మాట్లాడా లన్నారు?''

''అవును - గుర్తుంది. కాఫీ తాగి వస్తాను.''

''కాఫీ రెడీగా వుంది. మా తో తాగుదరు గాని.'' అన్నది సుభాషిణి.

'ఒక్క నిముషం. మొహం కడుక్కుని వచ్చేస్తాను.''

గది తాళం తెరచి, లోపలకి వెళ్ళి మొహం కడుక్కున్నాడు ప్రభాకర్. అద్దం ముందు నిలబడి జుట్టు దువ్వుకుని, ఇన్‌షర్ట్ సరి చేసుకున్నాడు.

టేబిల్ మీద, డిక్షనరీ కింద ఎగిరి పోకుండా పెట్టిన తెల్లకాగితం అందుకుని, అందులో క్రిందటి రోజు రాత్రి తను ఆలోచించి రాసుకున్న పాయింట్స్, మళ్ళీ ఓసారి చదువుకున్నాడు.

కాగితం మడిచి జేబులో వేసుకుని, గది తలుపు దగ్గరకి వేసి బయటకి వచ్చాడు.

సుభాషిణి ఇంకా గుమ్మం దగ్గరే నిల బడి వుంది. సుభాషిణి వెంట లోపలకి వెళ్ళాడు ప్రభాకర్.

"కూర్చో నాయనా! కులాసాగా వున్నావా?'' పలకరించింది సుభాషిణి తల్లి.

తల వూపి, పేము కుర్చీలో కూర్చు న్నాడు ప్రభాకర్.

''ఇప్పుడే వస్తాను ''

లోపలకి వెళ్ళింది సుభాషిణి తల్లి వంట గదిలోకి.

సుభాషిణి వంక చూశాడు ప్రభాకర్. తన వంకే చూస్తోంది. సన్నగా-తెల్లగా వుంది, నల్లటి చీర జాకెట్‌లతో. అక్కడక్కడ కొంచెం నెరసిన జుట్టు, నుదుట పెద్ద కుంకుమ బొట్టు, తిలకం కాదు, సామాన్యంగా వుంటుంది.

''కూర్చోండి మీరు కూడా. నిలబడే వున్నారు'' అన్నాడు ప్రభాకర్.

ఎదురుగా స్టూల్ మీద కూర్చుంది సుభాషిణి.

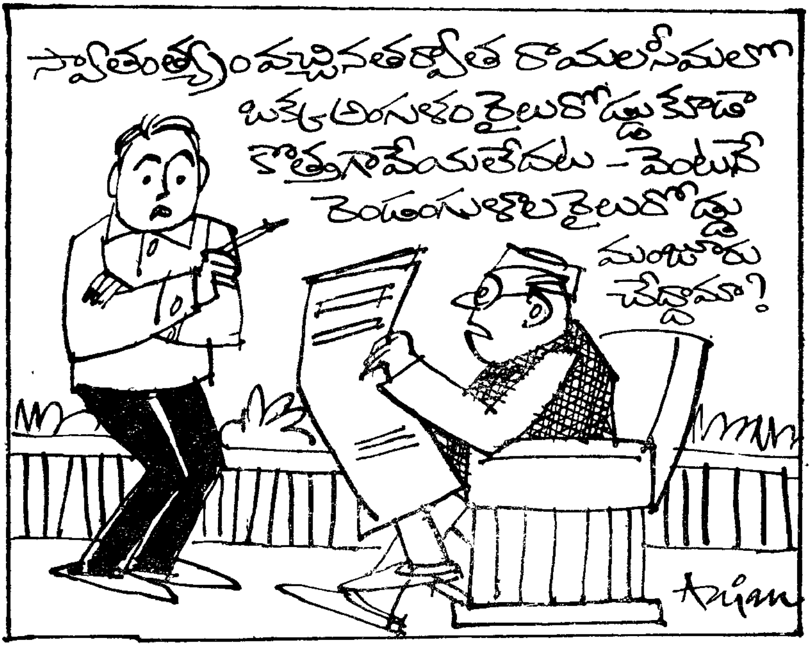

"మీరు వుద్యోగం చేస్తున్నారనుకుంటాను?" అడిగాడు ప్రభాకర్.

"అవును. కాన్వెంట్‌లో టీచర్‌గా!" అని ఆగి, ప్రభాకర్ వంక చూసి అంది. "మీకు తెలుసుగా! నాన్నగారు లేరు నాకు. పన్నెండేళ్ళప్పుడే పోయారు. ప్రస్తుతం వుద్యోగం లేకపోతే గడవదు మాకు. ఆస్తులు ఏమీ లేవు. అన్నయ్యది పెద్ద వుద్యోగమే అయినా ఖర్చులు ఎక్కువ అన్నయ్యకి."

"మీ అన్నయ్య ఎక్కడ పని చేసేది?"

"చాలా దూరం. ఇండియన్ ఆయిల్ కార్పొరేషన్ గౌహతీలో!"

జేబులో వున్న తెల్ల కాగితం మీద రాసుకున్న పాయింట్స్‌కి ఇది కూడా కలపాలనుకున్నాడు ప్రభాకర్.

"ఏదో మాట్లాడాలన్నారు." అన్నది సుభాషిణి కాస్సేపాగి. గుండెలు గబగబా కొట్టుకుంటున్నాయి. తనని పెళ్ళి చేసుకుంటానంటాడా?

"మీ అమ్మగారు రానీండి. ఒకేసారి చెప్తాను"

"మీరు ఎక్కడ పనిచేస్తారు?" అడిగింది సుభాషిణి.

"ఓ ప్రయివేట్ కంపెనీలో ఆఫీ

స్టైంట్ ఎకౌం టెం టుగా.'' చెప్పాడు ప్రభాకర్.

చేతిలో కాఫీగ్లాసులతో వచ్చింది సుభాషిణి తల్లి.

''తీసుకో నాయనా. ఇంట్లో చేసిన కాఫీ బయట హోటల్‌లో చేసే కాఫీకన్నా బాగుంటుంది'' అందించింది కాఫీగ్లాస్.

కాఫీగ్లాస్ అందుకుని, కొంచెం కాఫీ రుచిచూసి అన్నాడు ప్రభాకర్ నవ్వి.

''అవును కాఫీ చాలా బాగుంది.''

సుభాషిణికి ఓ కాఫీగ్లాస్ అందిస్తూ అన్నది సుభాషిణి తల్లి. ''త్వరలో నే ఎవరయినా మంచి అమ్మాయిని చూసి పెళ్ళి చేసుకోరాదూ? ఇంకా నీకు పెళ్ళి కాలేదనుకుంటాను.''

''అవును. ఇంకా పెళ్ళికాలేదు నాకు. ఆ విషయం గురించే వచ్చాను'' అన్నాడు ప్రభాకర్ కాఫీగ్లాసు పక్కన పెట్టి.

''పెళ్లి కుదిరిందా మీకు?'' అడిగింది సుభాషిణి.

''లేదు.''

కొన్ని క్షణాల తరువాత గొంతు సర్దుకొని మొదలుపెట్టాడు ప్రభాకర్.

''దాదాపు సంవత్సరం నుంచి అనుకుంటాను, మీ ప్రక్క వాటాలో వున్న గదిలో అద్దెకి వుంటున్నాను. నన్ను రోజూ చూస్తూనే వున్నారు మీరు. ఇన్నాళ్ళబట్టి నేను మంచివాడి ననేగా మీ అభిప్రాయం?''

''అయ్యో! ఎవరు కాదన్నారు?'' అన్నది సుభాషిణి తల్లి గుమ్మంప్రక్కన కూర్చుని.

సుభాషిణి ప్రభాకర్ మొహంవంకే చూస్తోంది. ఏంచెబుతున్నాడో వూహించడానికి ప్రయత్నిస్తూ.

''రెండునెలల నుంచి మీతో మాట్లాడదామనుకుంటున్నాను. కాని ఇప్పటిదాకా ఏంచెప్పలేదు నేను. మీకు అభ్యంతరం లేకపోతే మీ అమ్మాయి సుభాషిణిని పెళ్ళి చేసుకుందామనే నిశ్చయానికి వచ్చాను.'' అని వూపిరి పీల్చుకున్నాడు ప్రభాకర్.

తన చెవులని తనే నమ్మలేకపోయింది సుభాషిణి తల్లి కూతుళ్ళిద్దరూ ప్రభాకర్ వంక చూశారు ఆశ్చర్యంగా.

''నా గురించి చెప్పాలికదా మీకు. అమ్మా నాన్న లేరు. చిన్నప్పటినుంచి పెద్దన్నయ్యదగ్గరే పెరిగాను. ఇప్పుడు పెద్దన్నయ్యకూడా లేడు. కాబట్టి నా వైపు నుంచి ఎట్టి అభ్యంతరం వుండదు. తరువాత, పెళ్ళికి కావల్సిన ముఖ్యార్హత. మంచి ఉద్యోగం ఉంది నాకు.'' అని సుభాషిణి కళ్ళలోకి చూశాడు ప్రభాకర్.

సుభాషిణి కళ్ళలో సంతోషం. కృతజ్ఞతాభావం కనపడుతున్నాయి స్పష్టంగా.

సుభాషిణి తల్లివంక చూసి అన్నాడు ప్రభాకర్.

''మీకు ఏలాంటి అభ్యంతరంవుంటుందనుకోను. వయస్సు వచ్చిన కొద్దీ సుభాషిణికి తగిన పెళ్ళికొడుకు దొరకటం కష్టం. దొరికినా రెండవ పెళ్ళికొడుకు దొరుకుతాడు ఇంటినిండా పిల్లలతో. పెళ్ళి చేసుకుంటే కట్నం లభించే ఈ రోజుల్లో పెళ్ళిచేసుకోకుండా వుండే మగవాళ్ళు తక్కువ.

రెండవది మొగదిక్కు లేకుండా మీ యిద్దరూ ఎన్నాళ్ళని ఇలా వుంటారు?

మూడవది ఎక్కడో దూరానవున్న సుభాషిణి అన్నయ్య వచ్చి తగిన సంబంధంవెదికి సుభాషిణి పెళ్ళి ఎప్పుడు చేస్తాడు?

ప్రభాకర్ తనని పెళ్ళిచేసుకుందామనుకుంటున్నాడనే సంగతి మనసులోకి ఇంకగానే సుభాషిణి లేచివెళ్ళి ప్రభాకర్ చేతులు పట్టుకొని తన సంతోషం తెలపాలనుకుంది. కాని, ప్రక్కనే తనతల్లి వుండటంతో స్టూల్‌మీదనుంచి కదలలేదు.

''నువ్వు చెప్పింది నిజమేనా?'' అడిగింది సుభాషిణి తల్లి ప్రభాకర్‌ను అనుమానంగా.

చిన్నగా నవ్వాడు ప్రభాకర్.

''నిజంగానే. సుభాషిణిని, మీరు ఇష్టపడితే వెంటనే పెళ్ళి చేసుకోడానికి సిద్ధముగా వున్నాను'' అన్నాడు.

''అయితే మా కిష్టమే'' అన్నదిసుభాషిణి తల్లి. ''ముహూర్తం అదీ చూడక్కరలేదు. మంచిరోజు చూసి, రిజిష్టార్ ఆఫీసులో చేసుకుంటాము పెళ్ళి ముప్పైఐదేళ్ళు నా కిప్పుడు. పెళ్ళికి ఇప్పుడు ఆట్టే ఆర్భాటం నా కిష్టంలేదు. ఎవరన్నా చూసినా నవ్వుతారు'' అన్నాడు ప్రభాకర్'

సుభాషిణి, సుభాషిణితల్లి ఇద్దరూ ఏం మాట్లాడలేదు. అసలు ఏం మాట్లాడాలో తెలియలేదు. వాళ్ళిద్దరికి అనుకోని ఈ శుభవార్తవల్ల.

''ఇక వస్తాను. రేపు అన్నిసంగతులు మాట్లాడుకుందాం''

లేచాడు ప్రభాకర్.

"కాఫీ త్రాగకుండా వెళ్ళిపోతున్నావు నాయనా" ప్రభాకర్ పక్కనే వున్న సగంపైనే వున్న కాఫీగ్లాసువంక చూసి అన్నది సుభాషిణితల్లి.

"పర్వాలేదు, చల్లారిపోయింది. ఈ సారి వచ్చినప్పుడు తాగుతాను ఎలాగైనా" అన్నాడు ప్రభాకర్.

"అలాకాదు. వుండు వెచ్చబెట్టి తీసుకు వస్తాను."

కాఫీ గ్లాస్‌తో లోపలకి వెళ్ళింది సుభాషిణి తల్లి.

సుభాషిణి కనురెప్పలు పైకెత్తి ప్రభాకర్ వంక చూసింది.

నవ్వుతూ తన వంకే చూస్తున్నాడు ప్రభాకర్.

"తిన్నగా మీరు గదికేనా వెళ్ళేది?" అడిగింది సుభాషిణి.

"దేనికో?" అడిగాడు ప్రభాకర్.

"దయచేసి గదికే వెళ్ళండి. నేనూ వస్తాను, మీతో మాట్లాడాలి." అన్నది సుభాషిణి.

"సరే." అన్నాడు ప్రభాకర్.

పది నిమిషాల తర్వాత ప్రభాకర్ గదిలోకి వెళ్ళింది సుభాషిణి. గది వంక పరీక్షగా చూసింది. బ్రహ్మచారి గదిలా లేదు. సామానంతా నీట్‌గా అమర్చబడి వుంది.

"కూర్చోండి." అన్నాడు ప్రభాకర్ బూట్ లేసుల ముడి విప్పుతూ.

కుర్చీలో కూర్చుంది సుభాషిణి. ఎదురుగా వున్న రౌండ్ టేబిల్ మీద చిన్న ప్లేట్‌లో బిస్కట్స్ వున్నాయి.

"తినండి. మీ కోసమే." అన్నాడు ప్రభాకర్ సాక్స్ విప్పుతూ.

"బదులు తీర్చుకుంటున్నారా?" అడిగింది సుభాషిణి నవ్వుతూ.

ప్రభాకర్ నవ్వలేదు.

"చెప్పండి. నన్ను పెళ్ళి చేసుకోవడం ఇష్టం లేదా మీకు? ఎవరినయినా ప్రేమించారా?" అడిగాడు.

"ప్రేమా? ఈ వయసులోనా? ఎదురింటి అమ్మాయి వయసులో అయితే అనుకోవచ్చు!" నవ్వింది సుభాషిణి.

"పోనీ-ఎవరినయినా పెళ్ళి చేసుకుందామనుకుంటున్నారా?" అడిగాడు బూట్స్ విప్పి.

"లేదు. మిమ్మల్ని పెళ్ళి చేసుకోడానికి నాకు పరిపూర్ణంగా ఇష్టమే!" అన్నది సుభాషిణి.

చిన్నగా నిట్టూర్చాడు ప్రభాకర్.

"బ్రతికించారు. మీకు ఇష్టం లేదేమోనని నేను భయపడ్డాను" అన్నాడు.

"నేను చెప్పే సంగతి శ్రద్ధగా వినండి. తర్వాత మీ అభిప్రాయం చెప్పండి నన్ను పెళ్ళి చేసుకునేదీ, లేనిదీ."

"అలాగే! చెప్పండి."

"అమ్మ నాకు పదిహేడేళ్ళ వయసులో అనుకుంటాను. మొదటి సారిగా పెళ్ళి ప్రయత్నాలు చేసింది. అన్నీ కుదిరాయి కాని చివరలో వాళ్ళే వద్దన్నారు-జాతకం చూసిన తర్వాత లేకపోతే అప్పుడే పెళ్ళి అయిపోయేది."

"ఎందుకని వద్దన్నారు?" అడిగాడు ప్రభాకర్.

"చెప్తాను. మళ్ళా పద్దెనిమిదో ఏట నుంచి ఇరవై రెండేళ్ళు వచ్చేదాకా చాలా మంది నన్ను చూసి ఒప్పుకున్నారు. కాని, నా జాతకం చూశాక ఇష్టం లేదనీ, మీ సంబంధం విరమించుకున్నామనీ కబురు పంపేవారు."

"ఎందుకు? ఏముంది మీ జాతకంలో?" అడిగాడు ప్రభాకర్.

కొన్ని క్షణాలు ప్రభాకర్ కళ్ళలోకి చూసింది సుభాషిణి.

"నా జాతకంలో, నేను విధవ అయే గీత వుంది; పెళ్ళి అయిన తొందర లోనే!"

నవ్వలేక నవ్వాడు ప్రభాకర్.

"నిజంగా?" అడిగాడు.

"నిజమే! తర్వాత జాతకం లేదని అబద్ధం ఆడి కొన్ని ప్రయత్నాలు చేశారు కాని, ఏవీ కుదరలేదు. నాకూ క్రమంగా పెళ్ళి అంటే ఇష్టం, ఉత్సాహం చచ్చి పోయాయి. ఇంక ప్రయత్నాలు మానేశాం పూర్తిగా!"

కో - ఆపరేషన్

● బహిరంగ సభలో ప్రసంగించబోతున్న ఓ మంత్రిగారు దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తున్నారు. కారణమేమిటని భార్య అడిగింది.

"నా ప్రసంగాన్ని ప్రజలంతా ప్రశాంతంగా కూర్చుని వింటే పాపులారిటీ రాదు," అన్నాడు.

"అయితే" అర్థం కాలేదామెకు

మంత్రిగారు పరిసరాలు పరికించి, "ఈలలూ, గోలలూ, అరటితొక్కు' యింకా...." నసుగుతున్నారాయన.

భార్య తక్కున అందుకుంది. "అయితే ఓ పదిమంది కుర్రాళ్లను పంపుతాను లెండి, కానీ ఓ వెయ్యి రూపాయిలు యిచ్చుకోవాల్సి వుంటుంది నాకు" అంది

—అనుపమ

ప్రభాకర్ మాట్లాడలేదు. ఆలోచిస్తున్నాడు.

"మీకు ముందరే ఈ విషయం తెలియ చేయడం ధర్మం అని చెప్పాను. ఆలోచించుకుని రెండు మూడు రోజుల్లో చెప్పండి. మీరు మానుకున్నా అమ్మకి ఏదో సర్ది చెప్పగలను.'' అన్నది సుభాషిణి.

ప్రభాకర్ కొన్ని క్షణాలు సుభాషిణి వంక చూసి అన్నాడు ''దీంట్లో ఆలోచించుకోవాల్సింది ఏం లేదు.''

సుభాషిణి చేతిలో బిస్కట్ నోటి దగ్గరే ఆగిపోయింది. ఏం చెప్తాడా అని చూస్తోంది ఆతృతగా.

''పెళ్ళి చేసుకోడానికే నిశ్చయించుకున్నాను.'' అన్నాడు నవ్వుతూ.

"థాంక్స్.'' అన్నది సుభాషిణి.

"బహుశ దేవుడు మనిద్దరినీ కావాలని కలుపుతున్నాడనుకుంటాను'' అన్నాడు ప్రభాకర్.

టేబిల్ మీద వున్న ఫ్లాస్కు అందుకుని మూత తెరచి గ్లాసులో పోశాడు కాఫీ. గ్లాసు నిండుగా వచ్చింది కాఫీ. ప్రక్కనే వున్న గ్లాసు అందుకుని, సగం కాఫీ వంచాడు దాంట్లోకి.

''నాగరికత గెస్ట్సురారు అందుకని ఎప్పుడూ కాఫీ నాకు సరిపడ మాత్రమే తెప్పిస్తాను'' అన్నాడు ప్రభాకర్ రెండు చేతుల్లో వున్న గాజుగ్లాసులు ఒక దానికొకటి ఆనించి రెండు గ్లాసుల్లో వున్న కాఫీ సమానంగా వుందా లేదా అని చూస్తూ.

''ఇంక ఆబాధ అక్కరలేదు, మీకు'' అన్నది సుభాషిణి సన్నగా నవ్వి.

''గుడ్ రెండు గ్లాసుల్లో కాఫీ సమానంగా వుంది. నేను ఎక్కువ తీసుకోవడం లేదు. చూడండి.''

ఒక గ్లాసు అందించాడు సుభాషిణికి. నవ్వుతూ "మీరు త్రాగండి నేను ఇప్పుడే ఇంట్లో తాగానుగా'' అన్నది సుభాషిణి

"నేనూ తాగానుగా ఇంటి దగ్గర అదేం కుదరదు తీసుకోండి.''

కాఫీ త్రాగుతూంటే అన్నాడు ప్రభాకర్ ''ఈరోజునుంచి అన్నీ ఫిఫ్టీ ఫిఫ్టీ.''

మర్నాడు సుభాషిణి తల్లి అన్నది. ప్రభాకర్‌తో వాళ్ళ ఇంట్లో.

"సుభాషిణి మీకు అన్ని సంగతులూ చెప్పిందిట అయినా మీరు ఒప్పుకున్నారు పెళ్ళికి.''

ఆ ముసలావిడ మొహంలో సంతోషం చూసి నవ్వుకున్నాడు ప్రభాకర్

"అవును బహుశ దేముడు మమ్మల్నిద్దర్నీ ఏర్చి కూర్చి కలిపి వుంటాడు.'' అన్నాడు.

''ఏం?'' అడిగింది సుభాషిణి తల్లి. ఎందుకో చెప్పలేదు ప్రభాకర్.

అమ్మా....అమ్మా....దుశ్యంతుడిక్కడే....యిక్కడే....!

"ఎల్లుండి మంచి రోజు రిజిష్టర్ ఆఫీస్‌కి వెళ్ళి పెళ్ళి చేసుకుంటాం బాగా తెలిసిన ఓ నలుగురయిదుగురినే పిలుద్దాం సుభాషిణిని ఓ పదిరోజులు శెలవు పెట్టమన్నాను. బెంగుళూరు, మైసూరు, వూటీ తిరిగివస్తాము ఇద్దరము. మీకు సుభాషిణి చెప్పివుంటుం దనుకుంటాను.

"చెప్పింది. చాలా సంతోషం."

"సుభాషిణిని తిరిగి రాగానే ఉద్యోగం మానేయమని చెప్పాను. ఇంటిదగ్గర మీకు తోడుగా వుంటుంది. ఇప్పుడు వుద్యోగం లేకపోతే గడవదనే బాధ లేదుగా."

ప్రక్క గదిలో కూర్చుని ఇద్దరి సంభాషణ వింటున్న సుభాషిణి ఆలోచిస్తూంది. ప్రభాకర్‌కి ఏదయినా లోపంవుందా? తన సంగతి తెలిపి, తనని పెళ్ళిచేసుకోడానికి ఎందుకు ఒప్పుకుంటున్నాడు? ముప్పై ఐదుఏళ్ళు వచ్చినా ఇంతవరకూ ప్రభాకర్ ఎందుకు పెళ్లిచేసుకోలేదు? తనని మోసం చెయ్యటం లేదుకదా?

రెండురోజుల తర్వాత సుభాషిణీ, ప్రభాకర్ రిజిష్టర్ మేరేజి చేసుకున్నారు. సుభాషిణికి పరిచయింవున్న ఒకతను ప్రభాకర్ స్నేహితుడు సాక్షి సంతకాలు చేశారు.

పూలదండలతో వున్న వాళ్ళిద్దరూ తనకి నమస్కరిస్తూంటే మనసారా దీవించింది సుభాషిణి తల్లి.

''జాగ్రత్తగా వెళ్ళిరండి.''

నూతన దంపతులనిద్దర్ని రైలు ఎక్కించడానికి వచ్చింది సుభాషిణి తల్లి రైల్వే స్టేషన్‌కి.

''వారంరోజుల్లో తిరిగి వచ్చేస్తాము. ఆయన గది ఖాళీ చేస్తారు. మన ఇల్లు వుండగా ఇంక అది దండగ.'' అన్నది సుభాషిణి తల్లితో.

ప్రభాకర్ జేబులోంచి తన గది తాళం చెవులు తీసి ఇచ్చాడు సుభాషిణి తల్లికి.

''మర్చిపోయాను. నా గదిలో సామానంతా మీ ఇంటికి మార్పించండి.'' చెప్పాడు.

రైలు కదిలింది. పావుగంట తర్వాత సుభాషిణీ తల్లి ఇద్దరూ కనపడేంతవరకూ చెయ్యి ఊపుతూ నేవుంది.

* * *

రైలు రెండుస్టేషన్‌లు దాటిన తర్వాత సుభాషిణి భర్తని.

''పెళ్ళయిన తర్వాత చెపుతా నన్నారు నాకు, నన్ను పెళ్ళిచేసుకోడానికి కారణం, మనకి పెళ్ళయిందిగా ఇప్పుడు చెప్పండి.''

''ఇప్పుడే చెప్పాలా? తిరిగి వచ్చేటప్పుడు చెపుతాను గుర్తుచెయ్యి'' అన్నాడు ప్రభాకర్.

''వూహుఁ ఇప్పుడే చెప్పాలి.'' అన్నది సుభాషిణి.

''ప్లజంట్ రీజన్ కాదు. అంత ముఖ్యమైన విషయం కూడా కాదు.''

''ఫర్వాలేదు చెప్పండి.''

వేగంగా కదిలిపోతున్న చెట్లవంకా. టెలిగ్రాఫ్ స్థంభాలవంక, కొండలవంక చూశాడు ప్రభాకర్ కొంతసేపు పరుగెత్తుతున్న రైలు కిటికీలోంచి.

''మనిషి జీవితం శాశ్వతం కాదు.'' అన్నాడు.

''అసలు విషయం చెప్పక ఫిలాసఫీలోకి దిగారు'' అన్నది సుభాషిణి నవ్వుతూ.

* * *

సంతకం పెట్టి టెలిగ్రాం తీసుకుంది సుభాషిణి తల్లి. టెలిగ్రాం చిచేపి కవరులోంచి తీసింది కాని ఏమీ అర్థంకాలేదు. ఎర్రటి కాగితంమీద, ఇంగ్లీషులో టైపు చేయబడివున్న కాగితం అంటించి వుంది.

''టెలిగ్రాం తీసుకొని, తలుపుబయట గొళ్ళెంపెట్టి, ప్రక్క వాటాలో వసారాలో పడకకుర్చీలో పడుకుని, పేపరు చదువుకుంటున్న ముసలాయన దగ్గరికి వెళ్ళింది సుభాషిణి తల్లి.

''కొంచెం చదివిచెప్పండి ఏం వుందో ఇందులో?'' టెలిగ్రాం అందించింది ఆయనకి.

ముసలాయన పేపరుమడిచి. టెలిగ్రాం అందుకొని దాంట్లోని నాలుగు మాటలు చదివాడు.

నిశ్శబ్దంగా ఉన్న ఆయన్ని అడిగింది సుభాషిణి తల్లి అనుమానంగా.

''ఎవరి దగ్గరనుంచి?''

''మీ అమ్మాయి, అల్లుడు బెంగుళూరు వెళ్ళారా?'' అడిగాడు ఆయన.

''అవును. నాలుగు రోజులయింది. ఇప్పుడు టెలిగ్రాం ఇచ్చారా క్షేమంగా ఉన్నట్లు?''

చిన్నగా నవ్వింది సుభాషిణి తల్లి.

''బెంగుళూరు టూరిస్టు శాఖవాళ్ళు ఇచ్చారు ఈ టెలిగ్రాం మీ అమ్మాయి, అల్లుడు ఇవ్వలేదు.

''ఏమిటి సంగతి?''

''అధైర్య పడకండి! ఇద్దరూ యివాళ వుదయం గవర్నమెంట్ హాస్పిటల్‌లో పోయారు.''

''ఎవరిద్దరూ?''

''మీ అమ్మాయి. అల్లుడూ.''

ఆ ముసలావిడకి ఆయన చెప్పే దేమిటో వెంటనే మనసులోకి ఎక్కలేదు. అలాగే తెల్లబోయి చూస్తూండి పోయింది.

''మీ అమ్మాయి, అల్లుడు ఎక్కి వెళుతున్న టాక్సీకి ఏక్సిడెంట్ అయింది.... ఇద్దరూ చనిపోయారు. టూరిస్ట్ డిపార్ట్‌మెంట్ వాళ్ళ దగ్గర నుంచి తీసుకున్నారు వాళ్ళు ఆ టాక్సి. కాబట్టి వాళ్ళు టెలిగ్రాం ఇచ్చినట్టున్నారు.''

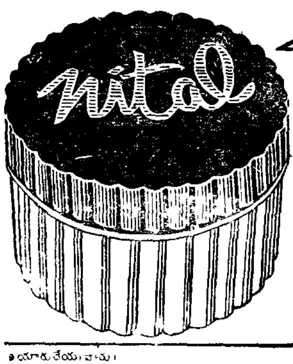
వుత్తమమయిన మొటిమల మందు
నిటిల్
మంచుగల మొటిమల మలము
2 కాలము మాత్రమే గంధకముకల మలము
సూక్ష్మజీవులను నశింపచేయును
విటమిన్ 'ఎఫ్' మొటిమల గుర్తులను పోగొట్టి, చర్మమును నున్నగా మెత్తగా చేయును
తయారుచేయువారు:
కొచ్చిన్ పామ్ (ప్రై) లిమిటెడ్
కొచ్చిన్ 20
డిస్ట్రిబ్యూటర్సు:
యూని డిస్ట్రిబ్యూటర్స్ ప్రైవేట్ లిమిటెడ్
J BROTHERS/71/TEL

సుభాషిణి తల్లి కళ్ళలోంచి నీళ్లు కారు తున్నాయి. ఇప్పుడు ఆ ముసలాయన చెప్పిన మాటలు మనసులోకి ఎక్కు తున్నాయి.

''అధైర్య పడకండి!''

ఆవిడ బిగ్గరగా ఏడవడం గమనించి, ఆ ముసలాయన యింట్లో పని చేసు కుంటున్న భార్యకి వినపడేలా గట్టిగా అరిచాడు.

''ఒసేవ్! త్వరగా ఇలా రా!''

* * *

మర్నాడు మధ్యాహ్నం వరకు ఏడు స్తూనే వుంది సుభాషిణి తల్లి. ఎవరు ఎంత బలవంతం చేసినా ఒక్క మెతు కయినా ముట్టలేదు ఆవిడ. ఆవిడకి తోడుగా ఓ పదిహేడేళ్ళ అబ్బాయిని కూర్చో పెట్టారు.

మధ్యాహ్నం పోస్ట్‌లో వచ్చింది చిన్న పార్సెల్. తోడుగా వున్నతను సంతకం పెట్టి, పార్సెల్ తీసుకుని విప్పాడు. డైరీ వుంది లోపల - ప్రభాకర్ డైరీ.... ప్రభాకర్, సుభాషిణి వుండే హోటల్ వాళ్ళు పంపారు.

పేజీలు తిప్పి చూసి, ఒక పేజీ దగ్గర ఆగిపోయాడు. ఒక పేజీ దగ్గర ఆగి పోయాడు అతను. పూర్తిగా చదివాడు ఆ పేజీలో రాసి వున్న సంగతులు.

''ఇది వినండి. మీకు తెలుసా?''

బిగ్గరగా చదివాడు అతను, సుభాషిణి తల్లి వినేటట్లుగా

''ఇవాళ సుభాషిణిని పెళ్ళి చేసుకోమని అడిగాను. ఇష్ట పడింది. కాని, తన జాత కంలో వైధవ్యం రాసి వుందని చెప్పింది సుభాషిణి. అయినా ఒప్పుకున్నాను.

ఇన్నాళ్ళూ నాకు ఏ కారణం వల్ల పెళ్ళి కాలేదో సుభాషిణికి అదే కారణం చేత పెళ్ళి కాలేదని తెలుసుకున్నాను ఇవాళ. మా ఇద్దరి జాతకాలు ఒకటే! కాబట్టే పెళ్ళికి ఒప్పుకున్నాను.

మేం ఇద్దరం ఇలా వంటరిగా, పెళ్ళి చేసుకోకుండా బ్రతికే కంటే, పెళ్ళి చేసు కోవటమే మంచిది. నాకూ జాతకంలో రాసి పెట్టి వుంది వైధవ్యం - అదే భార్యా వియోగం. మా ఇద్దరి జాతక ప్రభావాలు ఒకటి అవడంవల్ల ఇద్దరం బ్రతకవచ్చు. రెండు దోషాలు కొట్టుకుపోయి....లేదా కలిసే చస్తాం.''

'ఈ రోజు నుంచి అన్నీ ఫిఫ్టీ-ఫిఫ్టీ అన్నారు ఆయన....' అన్న కూతురు మాటలు గుర్తుకు వచ్చాయి సుభాషిణి తల్లికి.

'బహుశ దేముడు మమ్మల్నిద్దర్నీ ఏర్చి కూర్చి కలిపి వుంటాడు' అన్న ప్రభాకర్ మాటలు గుర్తుకు వచ్చాయి.